JOSÉ ENRIQUE DE AYALA / ХОСЕ ЕНРІКЕ ДЕ АЯЛА

Народився у 1948 році у муніципалітеті Бургос, Кастилія-Леон.

Член Консультативної ради Обсерваторії зовнішньої політики (Observatorio de Política Exterior), Ради з європейських питань (Consejo de Asuntos Europeos) та Ради з питань безпеки й оборони Fundación Alternativas.

Аналітик міжнародної політики, автор численних колонок — переважно в ElDiario, також у Hojas de Debate та інших виданнях – в яких аналізував війну в Україні, її походження та розвиток.

Бригадний генерал у відставці. Був заступником начальника Багато-національного підрозділу “Центр-Південь” в Іраку з січня по травень 2004 року.

Рейтинг статей: 0-0-2

Поточний висновок: автор постійно поширює проросійські наративи, такі як: загроза з боку Росії штучно сконструйована оборонними компаніями для власної вигоди, англосаксонські країни використовують Україну для послаблення Росії та Європейського Союзу, західна військова допомога для України не змінить хід війни.

Автор однобічно оцінює російсько-українську війну на користь Росії, уникає засудження РФ за агресію проти України та порушення міжнародних норм.

Ідеологічна упередженість та сповідування поглядів пацифізму впливають на експертні висновки автора, що призводить до викривлення об’єктивного висвітлення подій.

Елементи ризику:

Через потребу відстоювати ідеологічний концепт пацифізму автор свідомо чи несвідомо допускає неприпустимі дії для фахового аналітика: надання провокативних даних для підтвердження власної думки без посилання та можливості перевірки, залякування читача, вивід на емоції.

Через потребу довести дієвість власної теорії ігнорує причинно-наслідкові зв’язки, як-от: що Росія є порушником міжнародного права; що збільшення оборонних видатків країн – наслідок агресивних дій Росії, а не причина війни.

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. No necesitamos más armas (укр. Нам не потрібно більше зброї)

Видання: El Diario
Формат: опінія
Дата: 09.03.2024
Посилання: https://www.eldiario.es/opinion/tribuna-abierta/no-necesitamos-armas_129_10995206.html

<table>
<tr><td colspan="2">Автор порівнює загрозу з боку Росії з грубою помилкою європейських політиків, які, на його думку, можуть використовувати цю загрозу як залякування для підтримки своєї політики переозброєння (отже, фактично автор вважає, що загроза Росії штучно сконструйована європейськими політиками та, ймовірно, оборонними компаніями).

Ігнорування контексту: РФ напала на Україну, а не навпаки. Фактично здійснена маніпуляція.</td></tr>
<tr><td>Цей підхід ґрунтується на двох однаково грубих помилках. Перша полягає в тому, що існує загроза нападу Росії на країни ЄС або НАТО. Президент України Володимир Зеленський постійно оперує цією загрозою, щоб заручитися підтримкою Заходу для своєї країни, і це зрозуміло. Більш дивним є те, що її повторюють і поширюють як можливу, навіть ймовірну, якщо Росія не програє війну в Україні, інші європейські, національні та європейські органи влади. Або вони не знають, що говорять, або свідомо використовують залякування для підтримки своєї політики переозброєння.</td><td>Este planteamiento se basa en dos falacias, igualmente burdas. La primera es que existe una amenaza de que Rusia ataque a países de la UE o de la OTAN. El presidente ucraniano, Volodimir Zelensky, esgrime esta amenaza continuamente para animar el apoyo occidental a su país, y es comprensible. Más sorprendente es que lo repitan y difundan como algo posible, incluso probable si Rusia no pierde la guerra en Ucrania, otras autoridades europeas, nacionales o comunitarias. O no saben lo que dicen o están utilizando conscientemente el alarmismo para respaldar sus políticas de rearme.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Порушення експертної етичності та маніпуляція причинно-наслідковими зв’язками: відсутність засудження агресора та ігнорування реальної причин війни — нападу РФ на Україну.</td></tr>
<tr><td>Коротше кажучи, страх перед російським нападом на Європу є безпідставним. Реальність така, що вплив війни в Україні на громадську думку використовується для збільшення оборонних витрат, долаючи звичайне небажання громадськості.</td><td>En definitiva, el miedo a un ataque ruso a Europa no tiene fundamento. La realidad es que se está utilizando el impacto sobre la opinión pública de la guerra en Ucrania para aumentar el gasto en defensa, venciendo así la reticencia habitual de la ciudadanía.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Аргументи автора щодо відсутності загрози з боку Росії, що є припущенням, а не фактом.</td></tr>
</table>

Ніхто з тих, хто дивиться на ситуацію об'єктивно - і вже точно ніхто з генеральних штабів - не вірить, що російські лідери на чолі з президентом **Володимиром Путіним настільки божевільні, щоб піти на авантюру, яка буде смертельною для їхньої країни і, звичайно ж, означатиме кінець для них самих.** Напад на одну країну НАТО був би нападом на всю організацію і означав би початок Третьої світової війни. **Як Росія може взяти на себе силу НАТО, якщо вона не може впоратися з Україною?**	Nadie que analice objetivamente la situación –desde luego nadie en los Estados Mayores– cree que los dirigentes rusos, encabezados por el presidente, Vladimir Putin, estén tan locos como para emprender una aventura que sería letal para su país y, por supuesto, significaría su propio final. El ataque a un país de la OTAN sería un ataque a toda la organización e implicaría el inicio de la III Guerra Mundial. ¿Cómo iba a enfrentarse Rusia a la potencia de la OTAN si no puede con Ucrania?
Маніпуляція на користь РФ: порівнюючи, автор не враховує військові витрати Росії та Європи відповідно до купівельної спроможності (за оцінками Міжнародного інституту стратегічних досліджень (IISS), з урахуванням купівельної спроможності військові витрати Росії у 2024 році були вищими, ніж у Європи – $462 млрд проти $457 млрд відповідно). **Підміна причинно-наслідкових зв'язків:** збільшення витрат на оборону є наслідком агресивної політики РФ.	
Загрозою, від якої ми не могли б захиститися, не витрачаючи більше, мала б бути Росія. Оборонний бюджет Росії минулого року становив 108,5 мільярдів доларів (згідно з "Воєнним балансом 2024"), майже подвоївшись за останні два роки через війну в Україні - сума, яка навряд чи зможе підтримати російську економіку в майбутньому. Того року витрати Німеччини становили 63,7 мільярда євро, а Франції - 60 мільярдів. Іншими словами, витрати лише цих двох країн значно перевищують витрати Росії. Якщо додати витрати 27 країн, то вони перевищують її більш ніж у два з половиною рази. А якщо додати витрати Великої Британії та Норвегії, які все ще є європейськими (не враховуючи Туреччину), то майже в три з половиною рази.	Se supone que la amenaza contra la que no podríamos defendernos sin gastar más sería Rusia. Pues bien, el presupuesto de defensa de Rusia el último año ha sido de 108.500 millones de dólares (según 'The Military Balance 2024'), después de casi haberlo duplicado en los dos últimos años a causa de la guerra en Ucrania, una cantidad que difícilmente podrá sostener la economía rusa en el futuro. El gasto de Alemania fue en ese año de 63.700 millones y el de Francia 60.000. O sea, solo entre estos dos países superan ampliamente el gasto ruso. Si sumamos el de los 27, lo multiplican por más de dos veces y media. Y si añadimos los del Reino Unido y Noruega, que siguen siendo europeos (sin contar el de Turquía), nos vamos a casi tres veces y media.
Впродовж тексту автор систематично уникає засудження РФ як агресора, і зводить факти порушення чітких міжнародних норм до філософських трактувань.	

Тож, чи потрібна нам зброя, чи ні? Можливо, питання полягає не в тому, чи потрібна нам зброя, а в тому, чи робимо ми щось, щоб вона не була потрібна в майбутньому, і скільки її нам потрібно зараз.	Entonces, ¿necesitamos las armas o no? Tal vez la cuestión no es si necesitamos las armas, sino si estamos haciendo algo para no necesitarlas en el futuro, y cuántas necesitamos en el presente.
Ігнорування реальної причини війни — нападу РФ на Україну. **Замовчування цього факту впродовж всієї статті робить цей текст проявом лицемірства, мета якого — прирівняти жертву до агресора та відбілити агресора через таке прирівнювання.**	
Дружнє та продуктивне співробітництво між Росією та Україною, або між Китайською Народною Республікою та Республікою Китай (Тайвань), ймовірно, зробить кордони неактуальними в середньостроковій перспективі – як це сталося в Європі – та підвищить добробут обох сторін, зменшивши напруженість і зробивши непотрібним постійне переозброєння.	Una cooperación amistosa y productiva entre Rusia y Ucrania, o entre la República Popular China y la República de China (Taiwán), haría probablemente irrelevantes las fronteras a medio plazo –como lo ha hecho en Europa–, y aumentaría el bienestar de ambas partes, rebajando la tensión y haciendo innecesario el rearme continuo.
Стаття має маніпулятивну аргументацію, яка ігнорує факт агресії РФ проти України. Автор уникає засудження РФ як агресора, але натомість фактично звинувачує Україну в агресивності.	
Саме ця більшість має сказати біля виборчих урн, у ЗМІ, на вулицях, що ми не хочемо більше воєн, що ми не хочемо більше зброї. Що ми хочемо миру раз і назавжди.	Es esa mayoría la que tiene que decir, en las urnas, en los medios, en las calles, que no queremos más guerras, que no queremos más armas. Que queremos definitivamente la paz.

<u>Український переклад</u>

Нам не потрібно більше зброї

Питання не в тому, чи потрібна нам зброя, а в тому, чи робимо ми щось для того, щоб вона не знадобилася в майбутньому, і скільки її потрібно сьогодні. Звичайно, громадською думкою можна маніпулювати, якщо ЗМІ співпрацюють.

Вже кілька місяців ми спостерігаємо посилення політичного, а подекуди і медійного тиску на європейські країни з вимогою збільшити свої оборонні видатки. В принципі, до 2 відсотків їх валового внутрішнього продукту, як було погоджено на саміті НАТО в Уельсі в 2014 році, хоча зараз точаться розмови про те, що це буде лише відправною точкою, і що треба буде йти далі. Те, що спочатку було вимогою

Вашингтона розділити тягар Альянсу, після вторгнення Росії в Україну стало мантрою, яку старанно повторюють і сприймають як належне більшість європейських урядів, і яка вже справляє реальний вплив на бюджети багатьох країн, в тому числі Іспанії.

Демонтаж наративу про війну

Цей підхід ґрунтується на двох однаково грубих помилках. Перша полягає в тому, що існує загроза нападу Росії на країни ЄС або НАТО. Президент України Володимир Зеленський постійно оперує цією загрозою, щоб заручитися підтримкою Заходу для своєї країни, і це зрозуміло. Більш дивним є те, що її повторюють і поширюють як можливу, навіть ймовірну, якщо Росія не програє війну в Україні, інші європейські, національні та європейські органи влади. Або вони не знають, що говорять, або свідомо використовують залякування для підтримки своєї політики переозброєння. Але це дуже безвідповідальна позиція, тому що в таких випадках існує потенціал для військового психозу, який може призвести до самоздійснення пророцтва.

Ніхто з тих, хто дивиться на ситуацію об'єктивно - і вже точно ніхто з генеральних штабів - не вірить, що російські лідери на чолі з президентом Володимиром Путіним настільки божевільні, щоб піти на авантюру, яка буде смертельною для їхньої країни і, звичайно ж, означатиме кінець для них самих. Напад на одну країну НАТО був би нападом на всю організацію і означав би початок Третьої світової війни. Як Росія може взяти на себе силу НАТО, якщо вона не може впоратися з Україною? Звичайно, війна такого масштабу передбачала б застосування ядерної зброї, що спричинило б немислимі глобальні руйнування, але це також було б самогубством для Росії, оскільки, якщо Москва зробить перший крок, ніщо не зможе запобігти відповіді США заради її власного виживання.

Російські лідери не підуть на це, хіба що у відчаї, якщо на російську територію буде здійснено вторгнення і Кремль побачить екзистенційну загрозу для своєї країни. А цього не станеться, тому що західні лідери теж не настільки божевільні, навіть якщо вони іноді марять. У будь-якому випадку, якби сталася російська ядерна атака, ніяке збільшення європейських оборонних бюджетів не змогло б їй запобігти або нейтралізувати, а якщо б були задіяні звичайні війська, ми вже бачили в Україні, наскільки далеко заходить військова слабкість Росії. **Коротше кажучи, страх перед російським нападом на Європу є безпідставним. Реальність така, що вплив війни в Україні на громадську думку використовується для збільшення оборонних витрат, долаючи звичайне небажання громадськості.**

Друга неправда полягає в тому, що інвестиції європейських країн в оборону недостатні, і без підтримки Вашингтона ми беззахисні, що змусить нас швидко і суттєво збільшити наші витрати на озброєння, особливо в тому випадку, якщо можлива зміна президента США унеможливить або послабить цю підтримку, якщо ми не витрачатимемо більше. Коли колишній президент США Дональд Трамп погрожує, що в разі його обрання він не буде захищати членів НАТО, які не інвестують більше в оборону, він насправді намагається тиснути на європейські країни, щоб вони купували більше зброї в його країні, тобто він хоче поставити свій захист в залежність від прибутків тих, кого він захищає, в кращих традиціях

сицилійської або калабрійської мафії. Але в будь-якому випадку, немає сумнівів, що США допоможуть Європі, якщо це буде необхідно, у власних інтересах, як вони це робили під час Першої та Другої світових воєн, без жодного договору, який би їх до цього зобов'язував.

Загрозою, від якої ми не могли б захиститися, не витрачаючи більше, мала б бути Росія. Оборонний бюджет Росії минулого року становив 108,5 мільярдів доларів (згідно з "Воєнним балансом 2024"), майже подвоївшись за останні два роки через війну в Україні - сума, яка навряд чи зможе підтримати російську економіку в майбутньому. Того року витрати Німеччини становили 63,7 мільярда євро, а Франції - 60 мільярдів. Іншими словами, витрати лише цих двох країн значно перевищують витрати Росії. Якщо додати витрати 27 країн, то вони перевищують її більш ніж у два з половиною рази. А якщо додати витрати Великої Британії та Норвегії, які все ще є європейськими (не враховуючи Туреччину), то майже в три з половиною рази.

Європа може не мати адекватного військового потенціалу - хоча в світлі того, що відбувається в Україні, здається, що він був би не гіршим за російський, якщо відкинути ядерний, про який йшлося вище, - але точно не через брак коштів порівняно з тими, що вкладаються у протидію загрозі, яка існує. Що потрібно зробити Європейському Союзу, так це не витрачати більше, а об'єднати свої ресурси, щоб краще їх використовувати і скористатися перевагами синергії, що виникає в результаті об'єднання, а також створити власну командну і силову структуру, щоб не залежати від свого потужного трансатлантичного союзника, за винятком виняткових випадків.

Більші витрати не означають більшої безпеки

Я не належу до тих, хто вважає, що треба відмовитися від армій, і тоді запанує мир. Це здається мені магічним мисленням. Людство все ще далеке від зрілості, необхідної для досягнення глобальної згоди, яка б унеможливила насильство, навіть якщо це має бути нашою непорушною метою. Для того, щоб зникло насильство між народами чи організованими групами, спочатку потрібно скасувати кордони, накопичення багатства, ненависть до інакших, страх, жадібність і жагу до влади. Тому що це причини воєн, а не існування армій; якби не було армій, ми б воювали один з одним палицями і камінням. Армії не починають війни, вони лише ведуть їх за наказом політичної влади.

Ні Гітлер, ні Муссоліні, ні Рузвельт, ні Черчілль, ні Сталін не були військовими, так само як і Путін чи Нетаньяху. Допоки існує агресія одного народу проти іншого, а очевидно, що вона все ще існує - Україна, Газа - необхідно мати організовані засоби для стримування, якщо це можливо, а якщо ні, то для зупинки будь-якого агресора, роблячи при цьому все можливе - і навіть більше - для того, щоб ніколи не доводилося їх застосовувати. Армії зникнуть лише тоді, коли рівень людської цивілізації зробить їх непотрібними, як зникли інквізиція чи рабство.

Я також не вірю, що армія може бути імпровізованою. Сучасна зброя потребує багато часу на розробку, виробництво та прийняття на озброєння. Танковий батальйон або ескадрилью винищувачів та їхні екіпажі не можна купити в супермаркеті. Навіть країна з невеликою видимою загрозою і напівпостійною

армією, як Швейцарія, витрачає на оборону 668 євро на душу населення порівняно з 415 євро на душу населення в Іспанії. Поки існують ризики, необхідно мати мінімум постійних збройних сил, достатній для гарантування безпеки і суверенітету країни або організації, який може бути збільшений у разі необхідності. Отже, потрібна нам зброя чи ні? Можливо, питання не в тому, чи потрібна нам зброя, а в тому, чи робимо ми щось для того, щоб вона не знадобилася нам у майбутньому, і скільки її потрібно сьогодні.

Ключовими поняттями є пропорційність, розумність і жорсткість. Ми повинні ретельно зважити, з якими загрозами ми можемо зіткнутися в осяжному майбутньому, як окремо, так і разом з нашими європейськими партнерами. Смішно намагатися порівнювати ЄС, який претендує на роль миролюбної і нормативної сили, зі США, які мають війська, бази і флоти по всьому світу, і, звичайно, не все, що Вашингтон вважає загрозою, є загрозою для Європи. Визначивши загрози, які впливають на нас, ми повинні наполягати на тому, що перше, що потрібно зробити, — це подивитися, як їх можна деактивувати мирними засобами: політичними, економічними, дипломатичними, культурними.

Як деескалувати, як трансформувати конфронтацію у співпрацю. Якщо, незважаючи на це, ризик залишається, ми повинні подумати, що є тим мінімумом, який нам потрібен для того, щоб мати гарантії успіху в разі агресії. І лише тоді ми зможемо визначити, що є необхідним, а чого у нас немає, або недостатньо, або потребує оновлення, і, відповідно, домовитися про необхідні витрати на подолання наших вразливостей, обов'язково беручи до уваги ті, які з часом можуть бути усунені нашими партнерами.

Що не має сенсу, так це довільно встановлювати відсоток видатків на оборону від ВВП, наприклад, 2%, як у НАТО. Чому не 2,4 чи 1,8? Так само безглуздо говорити, що витрати треба збільшити, бо вони недостатні. Недостатні для чого? На чому ґрунтується такий підхід? Будь-які державні видатки мають бути ретельно обґрунтовані, особливо коли вони є непродуктивними і відволікають ресурси від інших, більш нагальних соціальних видатків для населення. Недостатньо сказати, що вони створюють робочі місця; ті ж самі інвестиції в інші сектори створили б стільки ж або більше робочих місць. Вкрай важливо, щоб ми точно знали, що саме потрібно і скільки це коштує. Звичайно, неможливо, щоб ця потреба була однаковою в усіх країнах, і неможливо, щоб вона була однаковою в часі.

В одній країні може виникнути потреба в оновленні винищувальної авіації, і її оборонні витрати відповідно зростуть на час цього оновлення, а потім повернуться до попередніх показників, а в іншій країні такої потреби не виникне, оскільки авіація була оновлена нещодавно, але через два роки може знадобитися одноразове збільшення витрат для оновлення частини автомобільного парку. Встановлення однакового рівня видатків для всіх і на всі часи є найкращим доказом того, що ця пропозиція не має жодного технічного підґрунтя, а є лише способом збільшити оборонні інвестиції — які йдуть, в першу чергу, на закупівлю озброєнь - без серйозного розгляду причин для цього. Мати більше зброї не означає бути в більшій безпеці, як показали атаки на вежі-близнюки 11 вересня 2001 року, які завдали серйозного удару по провідній військовій державі світу.

Мир можливий

Звичайно, кожен має право захищатися, якщо на нього напали, але обов'язок політиків не полягає в тому, щоб працювати над тим, щоб бути сильнішим за свого сусіда чи потенційного супротивника, або бути здатним спричинити більше руйнувань, ніж він. Це божевільна гонка в нікуди, вона веде лише до ескалації, яка не має і не може мати кінця. Напрямок має бути прямо протилежним: ви можете дати зрозуміти, що будете захищатися, якщо на вас нападуть, але ви зобов'язані робити все необхідне, щоб потенційний противник поступово усвідомлював, що ви йому не загрожуєте і не становите для нього ніякої небезпеки, і що він матиме можливість розвиватися в мирі і процвітанні без необхідності воювати. Якщо ви обидва підете цим шляхом, між вами ніколи не буде війни. І це можливо, як показує історія.

Чи може хтось зараз уявити собі війну між Францією та Німеччиною? Тому що в столітті, яке нещодавно закінчилося, вони вели дві надзвичайно жорстокі війни. Сталося те, що обидві країни більше не відчувають загрози з боку іншої, і, в свою чергу, втратили інтерес загрожувати одна одній. Вони побудували довіру між собою і виявили, що їм краще співпрацювати, ніж воювати. Чому те ж саме не може бути зроблено між США і Росією, або між ізраїльтянами і арабами, або між двома Кореями, або деінде, де може процвітати насильство? **Дружня і продуктивна співпраця між Росією і Україною або між Китайською Народною Республікою і Республікою Китай (Тайвань), ймовірно, зробила б кордони неважливими в середньостроковій перспективі - як це сталося в Європі - і підвищила б добробут обох сторін, знизивши напруженість і зробивши непотрібним подальше переозброєння.**

Пояснення, що існують божевільні або маніакальні лідери, є занадто спрощеним; лідер або невелика група мало що можуть зробити, якщо за ними не стоїть народ. Звичайно, громадською думкою можна маніпулювати за умови співпраці зі ЗМІ. Страх - це почуття, яке найлегше викликати, так само як і егоїзм. Це правда, що іноді існують суперечливі інтереси, які можуть призвести до конфронтації. Але завжди можна спробувати зробити ці інтереси сумісними або взаємодоповнюючими, перш ніж довести їх до межі. Чи є інтерес важливіший за мир? Можливо, для певних меншин, які мають щось отримати від війни - владу, гроші, але не для більшості, яка змушена страждати від смерті, болю і руйнувань, які вона завжди приносить.

Саме ця більшість має сказати біля виборчих урн, у ЗМІ, на вулицях, що ми не хочемо більше воєн, що ми не хочемо більше зброї. Що ми хочемо миру раз і назавжди.

Іспанський оригінал

No necesitamos más armas

La cuestión no es si necesitamos las armas, sino si estamos haciendo algo para no necesitarlas en el futuro, y cuántas necesitamos en el presente. Por supuesto, se puede manipular a la opinión pública, a poco que cooperen los medios de comunicación.

Estamos asistiendo, desde algunos meses, a un incremento de la presión política –y en ocasiones mediática–para que los países europeos aumenten su gasto en defensa. En principio, hasta un 2% de su Producto Interior Bruto, como se acordó en la cumbre de Gales de la OTAN, en 2014, aunque ahora se habla ya de que ese sería un punto de partida, y habría que ir más lejos. Lo que en principio era una exigencia de Washington para repartir las cargas de la Alianza, se ha convertido –a partir de la invasión rusa de Ucrania– en un mantra que repiten y dan por cierto asiduamente la mayoría de las autoridades europeas, y que tiene ya un impacto real en los presupuestos de muchos países, incluida España.

Desmontando el relato belicista

Este planteamiento se basa en dos falacias, igualmente burdas. La primera es que existe una amenaza de que Rusia ataque a países de la UE o de la OTAN. El presidente ucraniano, Volodimir Zelensky, esgrime esta amenaza continuamente para animar el apoyo occidental a su país, y es comprensible. Más sorprendente es que lo repitan y difundan como algo posible, incluso probable si Rusia no pierde la guerra en Ucrania, otras autoridades europeas, nacionales o comunitarias. O no saben lo que dicen o están utilizando conscientemente el alarmismo para respaldar sus políticas de rearme. Pero es una posición gravemente irresponsable, porque en estos casos existe la posibilidad de que se genere una psicosis de guerra que dé lugar a una profecía autocumplida.

Nadie que analice objetivamente la situación –desde luego nadie en los Estados Mayores– cree que los dirigentes rusos, encabezados por el presidente, Vladimir Putin, estén tan locos como para emprender una aventura que sería letal para su país y, por supuesto, significaría su propio final. El ataque a un país de la OTAN sería un ataque a toda la organización e implicaría el inicio de la III Guerra Mundial. ¿Cómo iba a enfrentarse Rusia a la potencia de la OTAN si no puede con Ucrania? Desde luego, una guerra de esa magnitud implicaría la utilización de armas nucleares provocando una destrucción mundial inimaginable, pero eso sería también un suicidio para Rusia, ya que si Moscú diera el primer paso nada podría evitar la respuesta de EEUU por su propia supervivencia.

Los dirigentes rusos no lo harán a no ser a la desesperada, si se invadiera territorio ruso y el Kremlin viese un peligro existencial para su país. Y eso no va a pasar porque los dirigentes occidentales tampoco están tan locos, aunque a veces desvaríen. De todas formas, si hubiera un ataque nuclear ruso, ningún aumento de los presupuestos europeos en defensa serviría para evitarlo o neutralizarlo, y si se trata de fuerzas convencionales, ya estamos viendo en Ucrania hasta dónde llega la debilidad militar rusa. **En definitiva, el miedo a un ataque ruso a Europa no tiene fundamento. La realidad es que se está utilizando el impacto sobre la opinión pública de la guerra en Ucrania para aumentar el gasto en defensa, venciendo así la reticencia habitual de la ciudadanía.**

La segunda falsedad es que la inversión en defensa de los países europeos es insuficiente, y sin el apoyo de Washington estamos indefensos, lo que obligaría a aumentar rápida y sustancialmente nuestro gasto en armamento, sobre todo ante la eventualidad de que un posible cambio en la presidencia de EEUU impida o debilite ese apoyo, si no gastamos más. Cuando el expresidente de EEUU Donald Trump amenaza con que, en caso de ser elegido, no defendería a los miembros de la OTAN que no inviertan más en defensa, lo que está haciendo en realidad es tratar de presionar a los países europeos para que compren más armas en su país, es decir, quiere condicionar su protección a los beneficios que aporten los protegidos, en la mejor tradición de la mafia siciliana o calabresa. Pero, en todo caso, hay pocas dudas de que EEUU ayudaría a Europa si fuera necesario, por su propio interés, como hizo en la I y la II Guerra Mundial, sin que hubiera ningún tratado que les obligara a ello.

Se supone que la amenaza contra la que no podríamos defendernos sin gastar más sería Rusia. Pues bien, el presupuesto de defensa de Rusia el último año ha sido de 108.500 millones de dólares (según 'The Military Balance 2024'), después de casi haberlo duplicado en los dos últimos años a causa de la guerra en Ucrania, una cantidad que difícilmente podrá sostener la economía rusa en el futuro. El gasto de Alemania fue en ese año de 63.700 millones y el de Francia 60.000. O sea, solo entre estos dos países superan ampliamente el gasto ruso. Si sumamos el de los 27, lo multiplican por más de dos veces y media. Y si añadimos los del Reino Unido y Noruega, que siguen siendo europeos (sin contar el de Turquía), nos vamos a casi tres veces y media.

Puede que Europa no tenga las capacidades militares adecuadas –aunque a la vista de lo que pasa en Ucrania parece que no serían peores que las rusas, si descontamos las nucleares a las que antes nos referimos–, pero desde luego no será por falta de dinero en relación con el que invierte la amenaza que se esgrime. Lo que tiene que hacer la Unión Europea no es gastar más, sino poner en común sus recursos para utilizarlos mejor y aprovechar las sinergias derivadas de la unión, además de crear su propia estructura de mando y fuerzas para no depender necesariamente de su poderoso aliado trasatlántico, salvo en casos excepcionales.

Más gasto no equivale a más seguridad

No soy de los que piensan que hay que prescindir de los ejércitos, y que así reinaría la paz. Eso me parece pensamiento mágico. La humanidad está aún lejos de la madurez necesaria para llegar a una concordia global que haga imposible la violencia, aunque ese deba ser nuestro objetivo irrenunciable. Para que la violencia entre naciones o grupos organizados desapareciera, habría que suprimir antes las fronteras, la acumulación de riqueza, el odio al diferente, el miedo, la avaricia, la ambición de poder. Porque esas son las causas de las guerras, no la existencia de los ejércitos; si no los hubiera nos pelearíamos con palos y piedras. Los ejércitos no empiezan las guerras, solo las llevan a cabo bajo las órdenes del poder político.

Ni Hitler o Mussolini, ni Roosevelt, Churchill o Stalin eran militares, ni Putin ni Netanyahu lo son. Mientras existan agresiones de un pueblo contra otro, y es evidente que siguen existiendo –Ucrania, Gaza–, será necesario disponer de medios organizados para disuadir, si se puede, y si no, detener, a cualquier agresor, sin dejar de hacer todo lo posible -y más- para no tener que utilizarlos nunca. Los ejércitos solo desaparecerán cuando el grado de

civilización humana los haga innecesarios, como desaparecieron la Inquisición o la esclavitud.

Tampoco creo que se pueda improvisar un ejército. Las armas modernas necesitan mucho tiempo para ser diseñadas, producidas y puestas en servicio. Un batallón de tanques o una escuadrilla de cazas con sus tripulaciones no se compran en el supermercado. Hasta un país aparentemente poco amenazado y con un ejército semipermanente como Suiza gasta en defensa 668 euros per cápita frente a los 415 que gasta España. Mientras existan riesgos, es necesario tener un mínimo de fuerzas permanentes, suficientes para garantizar la seguridad y soberanía de un país o una organización, que puedan aumentarse en caso necesario. Entonces, ¿necesitamos las armas o no? Tal vez la cuestión no es si necesitamos las armas, sino si estamos haciendo algo para no necesitarlas en el futuro, y cuántas necesitamos en el presente.

Los conceptos clave son proporcionalidad, sensatez, y rigor. Hay que estudiar cuidadosamente a qué amenazas podríamos enfrentarnos en un futuro previsible, bien individualmente o con nuestros socios europeos. Es ridículo intentar comparar a la UE, que se pretende una potencia pacífica y normativa, con EEUU, que tiene fuerzas, bases y flotas en todo el mundo, y desde luego no todo lo que Washington considera una amenaza, es una amenaza para Europa. Una vez definidas la amenazas que nos afectan, es obligado insistir en que lo primero que hay que hacer es ver de qué manera se pueden desactivar por medios pacíficos: políticos, económicos, diplomáticos, culturales.

Cómo se puede distender, transformar el enfrentamiento en cooperación. Si, a pesar de ello, el riesgo subsiste, debemos estudiar qué es lo mínimo que necesitamos para hacerle frente con garantías de éxito en el caso de que se produzca una agresión. Y solo entonces podremos determinar lo que es imprescindible y no tenemos, o no es suficiente, o hay que renovar y, en consecuencia, acordar el gasto necesario para superar nuestras vulnerabilidades, siempre considerando las que podrían ser subsanadas eventualmente por nuestros socios.

Lo que no tiene sentido es señalar arbitrariamente un porcentaje de gasto sobre el PIB para defensa como el 2%, que ha fijado la OTAN. ¿Por qué no el 2,4 o el 1,8? Tampoco vale decir que hay que aumentar el gasto, porque es insuficiente. ¿Insuficiente para qué? ¿En qué se basan estos planteamientos? Cualquier gasto público debe ser justificado exhaustivamente, y más cuando se trata de un gasto no productivo, que detrae recursos de otros gastos sociales más acuciantes para la población. No sirve decir que crea puestos de trabajo, la misma inversión en otros sectores crearía los mismos trabajos o más. Es imprescindible que sepamos exactamente qué es lo que se necesita y cuánto cuesta. Por supuesto, es imposible que esa necesidad sea igual en todos los países, ni tampoco en el tiempo.

En un país puede ser necesario renovar sus aviones de combate, y su gasto en defensa subirá consecuentemente durante el tiempo que dure esa renovación para volver después a las cifras anteriores, y en otro no hará falta porque ha sido renovada recientemente, pero puede que dentro de dos años haga falta un aumento puntual para renovar parte de la flota de vehículos. Establecer el mismo suelo de gasto para todos, durante todo el tiempo, es la mejor prueba de que esta propuesta no tiene fundamento técnico, es solo una forma de aumentar la inversión en defensa –que va fundamentalmente a la compra de armas– sin considerar seriamente las razones que llevan a ello. Tener más armas no significa estar más

seguro, como se demostró con los ataques a las torres gemelas del 11 de septiembre de 2001, que asestaron un duro golpe a la primera potencia militar del mundo.

La paz es posible

Por supuesto, todo el mundo tiene derecho a defenderse si es agredido, pero la obligación de los responsables políticos no es trabajar para ser más fuerte que el vecino, o el posible oponente, ni para ser capaz de causar más destrucción que él. Esa es una carrera loca hacia ningún sitio, solo conduce a una escalada que no tiene ni puede tener fin. La dirección debe ser justamente la contraria: puedes dejar claro que te defenderás si eres agredido, pero estás obligado a hacer todo lo necesario para que el posible adversario adquiera progresivamente conciencia de que tú no le amenazas ni supones ningún peligro para él, y de que va a tener la posibilidad de desarrollarse en paz y prosperidad sin necesidad de pelear. Si ambos toman ese camino, nunca habrá guerra entre ellos. Y esto es posible, como demuestra la historia.

¿Alguien se imagina ahora una guerra entre Francia y Alemania? Porque en el siglo que terminó hace poco se enfrentaron en dos, extraordinariamente crueles. Lo que ha pasado es que ambos países no sienten ya que el otro les amenaza, y han perdido a su vez el interés en amenazar al otro. Han creado confianza entre ellos, y han descubierto que les va mejor cooperando que peleando. ¿Por qué no se puede hacer lo mismo entre EEUU y Rusia, o entre israelíes y árabes, o entre las dos Coreas, o en cualquier otro lugar donde la violencia pueda prosperar? **Una cooperación amistosa y productiva entre Rusia y Ucrania, o entre la República Popular China y la República de China (Taiwán), haría probablemente irrelevantes las fronteras a medio plazo –como lo ha hecho en Europa–, y aumentaría el bienestar de ambas partes, rebajando la tensión y haciendo innecesario el rearme continuo.**

La explicación de que hay dirigentes locos o megalómanos es demasiado simplista; un dirigente o un pequeño grupo poco pueden hacer si no tienen detrás a sus pueblos. Por supuesto, se puede manipular a la opinión pública, a poco que cooperen los medios de comunicación. El miedo es el sentimiento más fácil de despertar, y el egoísmo también. Es verdad que, a veces, hay intereses contrapuestos que pueden conducir al enfrentamiento. Pero siempre se puede intentar hacer compatibles o complementarios esos intereses, antes de llevarlos al límite. ¿Hay algún interés más importante que la paz? Tal vez lo haya para ciertas minorías que tienen algo que ganar –poder, dinero– con la guerra, pero no para la mayoría que ha de sufrir la muerte, el dolor y la destrucción que siempre trae consigo.

Es esa mayoría la que tiene que decir, en las urnas, en los medios, en las calles, que no queremos más guerras, que no queremos más armas. Que queremos definitivamente la paz.

2. ¿Misiles para qué? (укр. Ракети для чого?)

Видання: El Diario
Формат: опінія
Дата: 22.11.2024
Посилання:
https://www.eldiario.es/opinion/tribuna-abierta/misiles_129_11843520.html

Наратив, що англосаксонські країни використовують Європу загалом та Україну зокрема у протистоянні з Росією.	
Європейські лідери повинні подумати, чи не варто їм припинити некритично слідувати англосаксонській політиці, яка завдає серйозної шкоди ЄС і українському народу, замість того, щоб знову і знову повторювати - навмисно, через незнання чи демагогію - що Україна переможе у війні.	Los dirigentes europeos deberían plantearse si no deberían dejar de seguir acríticamente la política anglosajona, que está perjudicando gravemente a la UE y al pueblo ucraniano, en lugar de repetir una y otra vez –por voluntarismo, por ignorancia o por demagogia– que Ucrania ganará la guerra.
Автор неправдиво подає інформацію про окуповані Росією території. **Відсутність джерел щодо чутливих тверджень. Безпідставне ігнорування за контекстом проблем в армії РФ.** **Неправдиве твердження про окуповані території:** Україна повернула значні обсяги територій, які були окуповані у перші місяці війни.	
Російські війська не тільки утримують практично всю територію України, яку вони займали на той момент, але й повільно, але невпинно просуваються в Донецькій області, долаючи опір української армії, яка має серйозні труднощі з заміною своїх загиблих або виснажених військових, а також дедалі більшої кількості дезертирів, **тоді як більшість населення перейшла від беззастережної підтримки війни до висловлення на користь мирних переговорів.**	Las tropas rusas no solamente mantienen la práctica totalidad del territorio ucraniano que ocupaban en aquel momento, sino que avanzan lenta, pero inexorablemente en la provincia de Donetsk, venciendo la oposición del ejército ucraniano que tiene graves dificultades para reemplazar a sus militares abatidos o agotados, y a los cada vez más numerosos desertores, mientras una mayoría de la población ha pasado de apoyar incondicionalmente la guerra a declararse en favor de una paz negociada.
Наратив, що англосаксонські країни використовують Україну для послаблення Росії та Європейського Союзу. **Ігнорування суб'єктності України, неповага до України, ігнорування реальної причини війни — вторгнення РФ в Україну.**	
У світлі їхніх минулих дій дехто з нас вважає, що Вашингтон чи Лондон, м'яко кажучи, мало вірять у те, що вони підтримують Україну з етичних чи	A la luz de sus actuaciones anteriores, a algunos nos resulta poco creíble –por decirlo suavemente– que Washington o Londres estén apoyando a Ucrania por razones éticas

гуманітарних міркувань або захищають цінності демократії, суверенітету і свободи перед обличчям агресії проти суверенної країни. Навпаки, складається враження, що їх мало хвилює те, що відбувається з Україною, і вони приносять її **в жертву, безглуздо продовжуючи її страждання**, для просування своїх геополітичних інтересів, які полягають у тому, щоб послабити Росію і Європейський Союз і не допустити або відкласти надовго порозуміння між ними, що створило б дуже незручний полюс сили для англосаксонського дуету.	o humanitarias, o para defender los valores de democracia, soberanía y libertad ante una agresión a un país soberano. Por el contrario, lo que parece es que les importa muy poco lo que le pase a Ucrania y la están sacrificando, prolongando inútilmente su sufrimiento, para favorecer sus intereses geopolíticos que no son otros que debilitar a Rusia y a la Unión Europea e impedir o retrasar por mucho tiempo un entendimiento entre ambos, que crearía un polo de poder muy inconveniente para el dúo anglosajón.
Наратив про те, що західна військова допомога для України не змінить хід війни (отже, автор фактично просуває позицію, що Україні не потрібно допомагати); наратив, що Україна не здатна перемогти Росію. **Логічне протиріччя:** якщо танки нічого не можуть змінити, то чому виклик?	
25 січня 2023 року на цих же сторінках ми опублікували статтю "Танки для чого?", в якій, по суті, стверджували, що постачання сучасних західних бойових танків в Україну — **це новий виклик для** Росії, але він не зможе суттєво змінити хід війни, не кажучи вже про перемогу України, яку ми вже вважали малоймовірною.	El 25 de enero de 2023 publicamos en estas mismas páginas una tribuna titulada ¿Tanques para qué? en la que sosteníamos básicamente que la entrega de carros de combate occidentales de última generación a Ucrania suponía un nuevo desafío para Rusia, pero no iba a cambiar significativamente el curso de la guerra, y menos aún propiciar una victoria ucraniana que veíamos ya entonces inverosímil.
Акцентування уваги на проблемах України та ігнорування проблем Росії (однобічне висвітлення ситуації). **Відсутність засудження атак РФ на цивільну інфраструктуру України.**	
Двадцять два місяці потому військова ситуація України проти Росії значно погіршилася. Російські війська не лише утримують майже всю українську територію, яку вони окупували на той час, але й повільно, але невблаганно просуваються в Донецькій області, долаючи опір української армії, яка має серйозні труднощі із заміною загиблих або виснажених солдатів та зростаючу кількість дезертирів, в той час як більшість населення перейшла від	Veintidós meses después, la situación bélica de Ucrania respecto a Rusia es sensiblemente peor. Las tropas rusas no solamente mantienen la práctica totalidad del territorio ucraniano que ocupaban en aquel momento, sino que avanzan lenta, pero inexorablemente en la provincia de Donetsk, venciendo la oposición del ejército ucraniano que tiene graves dificultades para reemplazar a sus militares abatidos o agotados, y a los cada vez más numerosos desertores, mientras una mayoría de la

беззастережної підтримки війни до висловлювання на користь миру шляхом переговорів. І їм все ще доводиться переживати третю зиму з великими енергетичними обмеженнями через **російські атаки на об'єкти та електростанції**.	población ha pasado de apoyar incondicionalmente la guerra a declararse en favor de una paz negociada. Y aún tienen que pasar un tercer invierno con importantes restricciones energéticas debidas a los ataques rusos a instalaciones y centrales eléctricas.
Постійне використання формулювання "міжнародно визнана територія Росії" в контексті військових дій України проти Росії, що свідчить про те, що автор прагне зобразити Україну агресором, а Росію — жертвою (натомість щодо України автор не використовує цей термін). **Водночас автор ігнорує дії Росії проти міжнародно визнаної території України, що призводить до зміщення фокусу. Замовчується той факт, що дії України є захистом проти агресії РФ та відповідних загроз.**	
Саме це конкретне питання могло б спонукати президента США Джо Байдена схвалити використання ракет ATACMS, які були доставлені в Україну станом на жовтень 2023 року, проти міжнародно визнаної російської території, як неодноразово просив Зеленський, враховуючи присутність північнокорейських військ у цьому районі, які разом з російськими військами становитимуть близько 50 000 військових, готових повернути окуповану українцями територію, і ймовірний ризик її втратити.	Es precisamente este asunto concreto el que habría motivado que –ante la constatación de la presencia de tropas norcoreanas en la zona, que junto a las rusas sumarían unos 50.000 efectivos dispuestos a recuperar el territorio ocupado por los ucranianos, y el riesgo probable de perderlo– el todavía presidente de EEUU, Joe Biden, haya aprobado el empleo de los misiles ATACMS –que se entregaron a Ucrania a partir de octubre de 2023– contra territorio ruso internacionalmente reconocido, como había solicitado reiteradamente Zelensky.
Тому дозвіл на використання ракет над міжнародно визнаною російською територією може стати якісним стрибком для Заходу, але не для Росії, оскільки вони вже використовувалися для нападу на територію, яку вона вважає такою ж російською, як і решта.	Por lo tanto, la autorización ahora del empleo de los misiles sobre territorio ruso reconocido internacionalmente puede suponer un salto cualitativo para occidente, pero no para Rusia, puesto que ya se estaban usando para atacar territorio que ellos consideran tan ruso como el resto.
Практично безсумнівним є те, що використання американських або британських ракет проти цілей на міжнародно визнаній російській території не змінить хід війни, так само, як це зробили танки або західні літаки.	Lo que es prácticamente seguro es que el empleo de los misiles estadounidenses o británicos contra objetivos en territorio ruso reconocido internacionalmente no va a cambiar el curso de la guerra, como no lo hicieron los carros de combate, ni lo están haciendo los aviones occidentales.
Наратив про те, що західна військова допомога не зламає хід війни на користь України.	

Неповага до територіальної цілісності України: вживання «на російській території» стосовно української території довкола Харкова.	
Однак, насправді розширення сфери застосування західних ракет не є великою зміною порівняно з попередньою ситуацією. По-перше, тому що ракети ATACMS і Storm Shadow вже використовувалися проти російських цілей на окупованій території України, наприклад, у Криму, який Москва вважає невід'ємною частиною Росії з 2014 року, або над іншими чотирма провінціями, які Росія оголосила анексованими у вересні 2022 року. Отже, дозвіл на використання ракет на міжнародно визнаній території Росії може стати якісним стрибком для Заходу, але не для Росії, оскільки вони вже використовувалися для атак на територію, яку вони вважають такою ж російською, як і решта. По-друге, тому що в травні США вже дозволили використання своєї зброї **на російській території, в районі Харкова**, включаючи керовані ракети HIMARS, які мають дальність 80 кілометрів, є дуже ефективними і вже неодноразово використовувалися проти цілей в межах визнаних кордонів Росії, і не тільки в районі Харкова.	No obstante, lo cierto es que la ampliación del ámbito de uso de los misiles occidentales no supone un gran cambio sobre la situación precedente. En primer lugar, porque los ATACMS y los Storm Shadow ya venían empleándose contra objetivos rusos en el territorio ucraniano ocupado, por ejemplo, en Crimea, que Moscú considera parte integrante de Rusia desde 2014, o sobre las otras cuatro provincias que Rusia declaró anexionadas en septiembre de 2022. Por lo tanto, la autorización ahora del empleo de los misiles sobre territorio ruso reconocido internacionalmente puede suponer un salto cualitativo para occidente, pero no para Rusia, puesto que ya se estaban usando para atacar territorio que ellos consideran tan ruso como el resto. Y, en segundo lugar, porque en el mes de mayo EEUU ya había autorizado el empleo de sus armas en territorio ruso, en la zona de Járkov, incluidos los cohetes dirigidos HIMARS que tienen un alcance de 80 kilómetros, son muy efectivos, y han sido empleados ya numerosas veces contra objetivos dentro de las fronteras reconocidas de Rusia y no solo en la zona de Járkov.
Практично безсумнівним є те, що використання американських або британських ракет проти цілей на міжнародно визнаній російській території не змінить хід війни, так само, як це зробили танки або західні літаки. По-перше, тому що кількість ракет цього типу, якими володіє Україна, дуже обмежена, а її постачальники не в змозі поставити набагато більше. Так, британський уряд вже призупинив постачання "Штормових тіней". Крім того, їхня вогнева міць не може змінити ситуацію за межами локального і обмеженого театру військових дій. Проблема України полягає у військовій непропорційності, і її не можна вирішити	Lo que es prácticamente seguro es que el empleo de los misiles estadounidenses o británicos contra objetivos en territorio ruso reconocido internacionalmente no va a cambiar el curso de la guerra, como no lo hicieron los carros de combate, ni lo están haciendo los aviones occidentales. En primer lugar, porque la cantidad de estos tipos de misiles que posee Ucrania es muy limitada, y sus proveedores tampoco están en condiciones de entregarles muchos más. De hecho, el gobierno británico ya ha suspendido la entrega de Storm Shadow. Y tampoco su potencia de fuego puede marcar diferencias más allá de un escenario local y limitado. El problema de Ucrania es la desproporción de efectivos militares, y eso

запуском кількох десятків ракет. Якщо це буде встановлено, а цього важко не зробити, неминуче постане питання: а в чому сенс?	no se soluciona con el lanzamiento de unas pocas docenas de misiles. Si se constata esto, y es difícil no hacerlo, la pregunta es inevitable: ¿para qué?
Автор робить припущення про те, що Україна може просити в Заходу дозволу на удари західною зброєю по російських населених пунктах та цивільних об'єктах. **Застосування маніпуляції: Україна не буде бомбити російських цивільних західною зброєю.** **Відсутність будь-якого засудження Кремля за подібні атаки зі сторони РФ.**	
Різниця полягає лише в дальності, яка у випадку ATACMS може досягати 160 або 300 кілометрів – залежно від версії – а у випадку Storm Shadow – до 500 кілометрів. Така дальність може змусити росіян відсунути свої логістичні центри на шкоду лініям постачання та відновлення, а отже, ускладнити їхні операції, але не надто серйозно. З іншого боку, немає сумнівів, що їх використання підлягає певним обмеженням, і дуже ймовірно, що Київ доведеться в кожному окремому випадку домовлятися про цілі, проти яких вони можуть бути застосовані. **Наприклад, у жодному разі їх не можна буде використовувати – принаймні на даний момент – проти російських населених пунктів або цивільних об'єктів**.	La diferencia es solamente de alcance, que en el caso de los ATACMS puede llegar a los 160 o a los 300 kilómetros –según la versión de que se trate– y en el de los Storm Shadow hasta 500 Estos alcances pueden obligar a los rusos a retrasar sus centros logísticos en perjuicio de las líneas de abastecimiento y recuperación, y por tanto dificultar sus operaciones, pero no gravemente. Por otra parte, no hay duda de que su empleo está sujeto a ciertas restricciones y es altamente probable que Kiev tenga que negociar en cada caso los objetivos contra los que pueden emplearse. Por ejemplo, en ningún caso se van a poder utilizar –al menos por ahora– contra núcleos de población rusos o instalaciones civiles.
Автор критикує Україну за отримання від США та використання протипіхотних мін, проте не робить цього щодо Росії.	
Другою ініціативою США за останні кілька днів стала поставка протипіхотних мін в Україну, щоб допомогти зупинити російський наступ в умовах нестачі військ для цього. Це зброя, яка вважається вкрай негуманною і небезпечною для цивільного населення, оскільки вона розосереджується на місцевості, а її знешкодження є дуже дорогим і трудомістким процесом. Щороку від таких мін гинуть або отримують важкі ампутації кінцівок понад 20 000 людей, 80 відсотків з яких -	En este último propósito se inscribiría la segunda iniciativa estadounidense en pocos días, que es la entrega de minas antipersonas a Ucrania, para ayudar a detener el avance ruso ante su escasez de efectivos para hacerlo. Este es un armamento que se considera altamente inhumano y peligroso para la población civil, porque se dispersa en el terreno y su remoción es muy costosa y requiere mucho tiempo. Cada año, más de 20.000 personas mueren o quedan gravemente amputadas por este tipo de minas, un 80% civiles, incluidos niños que

цивільні особи, в тому числі діти, які натрапляють на них під час гри. У 1997 році Оттавська конвенція встановила конвенцію про їх повну заборону, до якої приєдналися понад три чверті країн світу, в тому числі й Україна, яка, відповідно до своїх зобов'язань, не може отримувати або використовувати їх, але, швидше за все, зробить це, інакше США, які не є учасником Конвенції, не віддавали б їх їй. Росія також не підписала Конвенцію і вже встановила протипіхотні міни в більшій частині зони проведення операцій.	las encuentran jugando. En 1997, la Convención de Ottawa estableció un convenio para su prohibición total, al que se adhirieron más de las tres cuartas partes de los países del mundo, incluida Ucrania que, de acuerdo con su compromiso, no puede recibirlas ni utilizarlas, pero que muy probablemente lo va a hacer, porque si no EEUU –que no es parte del Convenio– no se las daría. Rusia tampoco es signataria y ya ha sembrado minas antipersona en una buena parte de la zona de operaciones.
Залякування: поширення складових російської інформаційної кампанії на основі наративу про російські червоні лінії. **Ігнорування інтересів сторони, що зазнала нападу — є агітацією на користь агресора.**	
Хоча це і не є значною зміною, Москва розглядає використання західних ракет на визнаній російській території як порушення дуже важливої червоної лінії, що суттєво змінює характер війни. Російська теза полягає в тому, що ці ракети не могли бути використані Україною без допомоги фахівців з країн походження, які, таким чином, були б безпосередньо залучені до конфлікту. Але, перш за все, вони бачать в цьому ескалацію, тому що західні країни зробили це з таким наміром. Того ж дня, коли ракети були вперше застосовані в цьому районі, в 1000-й день з початку війни, президент Росії Володимир Путін затвердив нову доктрину застосування російської ядерної зброї, яка вперше передбачає її використання для протидії масованому або великому нападу з боку країни, яка володіє лише звичайними озброєннями, але має підтримку ядерної держави, що, безумовно, сформульовано для випадку з Україною.	Aunque no suponga un gran cambio, Moscú considera el empleo de misiles occidentales en el territorio ruso reconocido, como la vulneración de una línea roja muy importante que cambiaría significativamente el carácter de la guerra. La tesis rusa es que estos misiles no podrían ser empleados por Ucrania sin el concurso de especialistas de los países de origen, que así se estarían involucrando directamente en el conflicto. Pero sobre todo lo consideran una escalada porque los países occidentales lo han hecho con esa intención. El mismo día que los misiles se emplearon por primera vez en este ámbito, el día número mil desde el inicio de la guerra, el presidente ruso, Vladimir Putin, aprobó una nueva doctrina para el empleo de las armas nucleares rusas en la que por primera vez se prevé su empleo para contrarrestar un ataque masivo o importante de un país que solo posea armas convencionales, pero esté respaldado por una potencia nuclear, algo que está formulado sin duda para el caso de Ucrania.
Російські лідери вже багато разів вказували на послідовні червоні лінії, порушення яких означало б пряму участь	Los dirigentes rusos han señalado muchas veces con anterioridad sucesivas líneas rojas cuya vulneración significaría que la OTAN

НАТО у війні, сигналізуючи, що вони будуть діяти відповідно, і навіть погрожуючи відповісти ядерною зброєю, наприклад, постачанням бойових танків, постачанням літаків, першими випадками застосування західної зброї на російській території..... Друзі України ігнорували їх один за одним, і нічого не сталося. Однак, поведінка в минулому не визначає поведінку в майбутньому.	está involucrada directamente en la guerra, señalando que actuarían en consecuencia, e incluso amenazando con responder con armas nucleares, como la entrega de carros de combate, la entrega de aviones, las primeras veces que se han usado armas occidentales en territorio ruso... Los amigos de Ucrania las han ido ignorando una tras otra, y no ha sucedido nada. No obstante, comportamientos pasados no predeterminan comportamientos futuros.

Український переклад

Ракети для чого?

Європейські лідери повинні подумати, чи не варто їм припинити некритично слідувати англосаксонській політиці, яка завдає серйозної шкоди ЄС і українському народу, замість того, щоб знову і знову повторювати — навмисно, через незнання чи демагогію - що Україна переможе у війні.

25 січня 2023 року на цих же сторінках ми опублікували статтю "Танки для чого?", в якій, по суті, стверджували, що постачання сучасних західних бойових танків в Україну - це новий виклик для Росії, але він не зможе суттєво змінити хід війни, не кажучи вже про перемогу України, яку ми вже вважали малоймовірною. Двадцять два місяці потому військова ситуація України проти Росії значно погіршилася. Російські війська не лише утримують майже всю українську територію, яку вони окупували на той час, але й повільно, але невблаганно просуваються в Донецькій області, долаючи опір української армії, яка має серйозні труднощі із заміною загиблих або виснажених солдатів та зростаючу кількість дезертирів, в той час як більшість населення перейшла від беззастережної підтримки війни до висловлювання на користь миру шляхом переговорів. І їм все ще доводиться переживати третю зиму з великими енергетичними обмеженнями через російські атаки на об'єкти та електростанції.

Єдиним успіхом українських сил є вторгнення та окупація невеликої частини - наразі близько 1 000 квадратних кілометрів - російської території в Курській області в серпні цього року. Схоже, що уряд президента України Володимира Зеленського хотів би за будь-яку ціну зберегти цю позицію, щоб використовувати її як розмінну монету на майбутніх переговорах, хоча як розмінна монета вона матиме невелику вагу, оскільки територія, яку Україна окупувала в Росії, становить приблизно одну соту території, яку Росія окупувала в Україні.

Саме це конкретне питання могло б спонукати президента США Джо Байдена схвалити використання ракет ATACMS, які були доставлені в Україну станом на жовтень 2023 року, проти міжнародно визнаної російської території, як неодноразово просив Зеленський, враховуючи присутність північнокорейських військ у цьому районі, які разом з російськими військами становитимуть близько 50 000 військових, готових повернути окуповану українцями територію, і ймовірний ризик її втратити. У вівторок 19 листопада по російському арсеналу в Брянській області було запущено перші сім ракет, з яких, за повідомленнями російських джерел, шість були збиті протиповітряною обороною, а решта завдала незначної шкоди об'єкту, хоча українські джерела налаштовані набагато оптимістичніше. За повідомленнями, через 48 годин над Курською областю було запущено 12 британських ракет Storm Shadow, хоча офіційного підтвердження того, що Великобританія - за згодою Франції, оскільки це ракети спільного виробництва, - дала дозвіл на їхнє використання проти російської території, немає.

Одразу ж послідували гнівні російські протести - звичайні, коли Захід якісно збільшує свою допомогу Україні, - які визначили це рішення і негайний початок його реалізації як дуже значну ескалацію, на яку буде дана серйозна відсіч. Однак справа в тому, що розширення сфери застосування західних ракет не є серйозною зміною у

порівнянні з попередньою ситуацією. По-перше, тому що ракети ATACMS і Storm Shadow вже використовувалися проти російських цілей на окупованій українській території, наприклад, в Криму, який Москва вважає невід'ємною частиною Росії з 2014 року, або в чотирьох інших областях, які Росія оголосила анексованими у вересні 2022 року. Тому дозвіл на використання ракет над міжнародно визнаною російською територією може стати якісним стрибком для Заходу, але не для Росії, оскільки вони вже використовувалися для нападу на територію, яку вона вважає такою ж російською, як і решта. А по-друге, тому що в травні США вже дали дозвіл на використання своєї зброї на російській території в районі Харкова, включаючи керовані ракети HIMARS, які мають дальність дії 80 кілометрів, є дуже ефективними і вже неодноразово використовувалися проти цілей в межах визнаних кордонів Росії, а не тільки в районі Харкова.

Різниця полягає лише в дальності дії, яка у випадку з ATACMS може досягати 160 або 300 кілометрів - залежно від версії, про яку йдеться — а у випадку з Storm Shadow до 500 кілометрів. З іншого боку, не викликає сумнівів, що їх використання має певні обмеження, і дуже ймовірно, що Києву доведеться домовлятися в кожному конкретному випадку про цілі, проти яких вони можуть бути використані. Наприклад, в жодному разі не можна буде використовувати їх - принаймні зараз - проти російських населених пунктів або цивільних об'єктів. Насправді, спочатку повідомлялося, що ПТРК можуть бути використані лише в Курській області для протистояння на окупованій Україною території. Їхнє перше застосування проти цілі в Брянській області, здається, суперечить цьому обмеженню, але їх також можна вважати включеними в заявлену ціль, оскільки ця область може бути джерелом деяких атак проти українських сил, які все ще контролюють частину російської території. Менше відомо про будь-які обмеження, які Великобританія могла встановити на використання британських ракет, але в обох випадках використання Києвом зеленого світла, отриманого в найближчі дні або тижні, дасть чіткіше уявлення про те, як далеко вони можуть зайти.

США та Велика Британія роблять черговий крок у своїй політиці підтвердження безумовної підтримки України, яка триватиме стільки, скільки буде потрібно, і навіть наміру її якісно посилити, в туманній надії на те, що у Росії вичерпаються сили або вона відмовиться від продовження війни, зважаючи на тверду волю Заходу не здаватися. А також для того, щоб допомогти Україні в досить критичний момент для її сил у зоні бойових дій.

Другою ініціативою США за останні кілька днів стала поставка протипіхотних мін в Україну, щоб допомогти зупинити російський наступ в умовах нестачі військ для цього. Це зброя, яка вважається вкрай негуманною і небезпечною для цивільного населення, оскільки вона розосереджується на місцевості, а її знешкодження є дуже дорогим і трудомістким процесом. Щороку від таких мін гинуть або отримують важкі ампутації кінцівок понад 20 000 людей, 80 відсотків з яких - цивільні особи, в тому числі діти, які натрапляють на них під час гри. У 1997 році Оттавська конвенція встановила конвенцію про їх повну заборону, до якої приєдналися понад три чверті країн світу, в тому числі й Україна, яка, відповідно до своїх зобов'язань, не може отримувати або використовувати їх, але, швидше за все, зробить це, інакше США, які не є учасником Конвенції, не віддавали б їх їй. Росія також не підписала Конвенцію і вже встановила протипіхотні міни в більшій частині зони проведення операцій.

Хоча це і не є значною зміною, Москва розглядає використання західних ракет на визнаній російській території як порушення дуже важливої червоної лінії, що суттєво змінює характер війни. Російська теза полягає в тому, що ці ракети не могли бути використані Україною без допомоги фахівців з країн походження, які, таким чином, були б безпосередньо залучені до конфлікту. Але, перш за все, вони бачать в цьому ескалацію, тому що західні країни зробили це з таким наміром. Того ж дня, коли ракети були вперше застосовані в цьому районі, в 1000-й день з початку війни, президент Росії Володимир Путін затвердив нову доктрину застосування російської ядерної зброї, яка вперше передбачає її використання для протидії масованому або великому нападу з боку країни, яка володіє лише звичайними озброєннями, але має підтримку ядерної держави, що, безумовно, сформульовано для випадку з Україною.

Російські лідери вже багато разів вказували на послідовні червоні лінії, порушення яких означало б пряму участь НАТО у війні, сигналізуючи, що вони будуть діяти відповідно, і навіть погрожуючи відповісти ядерною зброєю, наприклад, постачанням бойових танків, постачанням літаків, першими випадками застосування західної зброї на російській території..... Друзі України ігнорували їх один за одним, і нічого не сталося. Однак, поведінка в минулому не визначає поведінку в майбутньому.

Звичайно, ні Путін, ні його оточення не є божевільними і не застосують ядерну зброю, що також призведе до їхнього власного знищення... якщо тільки вони не опиняться між молотом і ковадлом і не матимуть альтернативи, або тому, що режим і їхнє власне виживання знаходяться під загрозою — для цього, можливо, їм достатньо буде лише програти війну — або тому, що цілісність Російської Федерації знаходиться під загрозою, або навіть, можливо, просто тому, що вони можуть втратити Крим. Західні лідери знають про це і не зайдуть так далеко, принаймні, ми на це сподіваємося. Але не можна виключати, що в будь-який момент, наприклад, випадково, конфлікт може вийти з-під контролю і поширитися на інші країни з катастрофічними наслідками.

Практично безсумнівним є те, що використання американських або британських ракет проти цілей на міжнародно визнаній російській території не змінить хід війни, так само, як це зробили танки або західні літаки. По-перше, тому що кількість ракет цього типу, якими володіє Україна, дуже обмежена, а її постачальники не в змозі поставити набагато більше. Так, британський уряд вже призупинив постачання "Штормових тіней". Крім того, їхня вогнева міць не може змінити ситуацію за межами локального і обмеженого театру військових дій. Проблема України полягає у військовій непропорційності, і її не можна вирішити запуском кількох десятків ракет. Якщо це буде встановлено, а цього важко не зробити, неминуче постане питання: а в чому сенс?

Чи вірять політичні лідери, які пішли на цей крок, що він послужить не лише перемозі над Росією, але й відлякає її або навіть змусить прийти на переговори у слабшій позиції? Чи вірять вони, що затримка російського наступу в Курську завадить йому продовжувати просування? Чи вірять вони, що продовження війни в інтересах України? Коротше кажучи: чи справді вони вірять, що Україна може перемогти провідну ядерну державу світу? Бо якщо ні, а ми можемо бути впевнені, що їхні військові штаби вже кілька разів говорили їм, що це неможливо, то що вони роблять і - перш за все - з якою метою? З плином часу позиція України, як на полі

бою, так і на переговорах, не посилюється, а слабшає, і немає жодних ознак того, що це зміниться в майбутньому.

У світлі їхніх минулих дій дехто з нас вважає, що Вашингтон чи Лондон, м'яко кажучи, мало вірять у те, що вони підтримують Україну з етичних чи гуманітарних міркувань або захищають цінності демократії, суверенітету і свободи перед обличчям агресії проти суверенної країни. Навпаки, складається враження, що їх мало хвилює те, що відбувається з Україною, і вони приносять її в жертву, безглуздо продовжуючи її страждання, для просування своїх геополітичних інтересів, які полягають у тому, щоб послабити Росію і Європейський Союз і не допустити або відкласти надовго порозуміння між ними, що створило б дуже незручний полюс сили для англосаксонського дуету.

Коли Дональд Трамп знову вступить на посаду в січні, він, швидше за все, виконає свої неодноразові заяви про те, що негайно припинить війну. Він зробить це не тому, що має якусь прихильність до України — що стало причиною його другого імпічменту — або до миру, він не буде домагатися його в Палестині, а через свої власні інтереси, інтереси своєї партії або через те, що, на його думку, є найкращим для його країни. У будь-якому випадку, якщо він це зробить, це матиме позитивний результат для Європи, а також для України, навіть якщо мир буде несправедливим по відношенню до неї. Але може статися й так, що Трамп передумає або відкладе своє рішення — це буде не вперше, ми лише дізнаємося, коли це станеться. У будь-якому випадку, європейські лідери повинні подумати, чи варто їм припинити некритично слідувати англосаксонській політиці, яка завдає серйозної шкоди ЄС, а також українському народу, замість того, щоб знову і знову повторювати - з волюнтаризму, невігластва або демагогії — що Україна виграє війну.

Іспанський оригінал

¿Misiles para qué?

Los dirigentes europeos deberían plantearse si no deberían dejar de seguir acríticamente la política anglosajona, que está perjudicando gravemente a la UE y al pueblo ucraniano, en lugar de repetir una y otra vez –por voluntarismo, por ignorancia o por demagogia– que Ucrania ganará la guerra

El 25 de enero de 2023 publicamos en estas mismas páginas una tribuna titulada ¿Tanques para qué? en la que sosteníamos básicamente que la entrega de carros de combate occidentales de última generación a Ucrania suponía un nuevo desafío para Rusia, pero no iba a cambiar significativamente el curso de la guerra, y menos aún propiciar una victoria ucraniana que veíamos ya entonces inverosímil. Veintidós meses después, la situación bélica de Ucrania respecto a Rusia es sensiblemente peor. Las tropas rusas no solamente mantienen la práctica totalidad del territorio ucraniano que ocupaban en aquel momento, sino que avanzan lenta, pero inexorablemente en la provincia de Donetsk, venciendo la oposición del ejército ucraniano que tiene graves dificultades para reemplazar a sus militares abatidos o agotados, y a los cada vez más numerosos desertores, mientras una mayoría de la población ha pasado de apoyar incondicionalmente la guerra a declararse en favor de una paz negociada. Y aún tienen que pasar un tercer invierno con importantes restricciones energéticas debidas a los ataques rusos a instalaciones y centrales eléctricas

El único éxito que pueden atribuirse las fuerzas ucranianas es la invasión y ocupación de una pequeña parte –en la actualidad unos 1.000 kilómetros cuadrados– de territorio ruso en la provincia de Kursk, en agosto de este año. Parece que el gobierno del presidente ucraniano Volodimir Zelensky desearía mantener a toda costa esta posición con el objeto de utilizarla como un elemento de intercambio en unas futuras negociaciones, aunque como baza negociadora tendría poco peso ya que el territorio que ocupa Ucrania en Rusia es aproximadamente una centésima parte del que Rusia ocupa en Ucrania.

Es precisamente este asunto concreto el que habría motivado que –ante la constatación de la presencia de tropas norcoreanas en la zona, que junto a las rusas sumarían unos 50.000 efectivos dispuestos a recuperar el territorio ocupado por los ucranianos, y el riesgo probable de perderlo– el todavía presidente de EEUU, Joe Biden, haya aprobado el empleo de los misiles ATACMS –que se entregaron a Ucrania a partir de octubre de 2023– contra territorio ruso internacionalmente reconocido, como había solicitado reiteradamente Zelensky. El martes día 19 de noviembre se lanzaron los primeros siete misiles contra un arsenal ruso en la provincia de Bryansk, de los cuales –según fuentes rusas– seis habrían sido derribados por su defensa antiaérea y el otro habría causado pocos daños en la instalación, aunque las fuentes ucranianas son mucho más optimistas. Apenas 48 horas después, 12 misiles británicos Storm Shadow habrían sido lanzados sobre la provincia de Kursk, aunque no hay confirmación oficial de que Reino Unido –con la aquiescencia de Francia, ya que se trata de un misil de fabricación conjunta– haya dado permiso para su uso contra territorio ruso

Inmediatamente se han producido airadas protestas rusas –habituales cada vez que occidente eleva cualitativamente su ayuda a Ucrania–, que han definido esta decisión, y el inmediato inicio de su ejecución, de escalada muy significativa, que tendrá una grave respuesta. No obstante, lo cierto es que la ampliación del ámbito de uso de los misiles

occidentales no supone un gran cambio sobre la situación precedente. En primer lugar, porque los ATACMS y los Storm Shadow ya venían empleándose contra objetivos rusos en el territorio ucraniano ocupado, por ejemplo, en Crimea, que Moscú considera parte integrante de Rusia desde 2014, o sobre las otras cuatro provincias que Rusia declaró anexionadas en septiembre de 2022. Por lo tanto, la autorización ahora del empleo de los misiles sobre territorio ruso reconocido internacionalmente puede suponer un salto cualitativo para occidente, pero no para Rusia, puesto que ya se estaban usando para atacar territorio que ellos consideran tan ruso como el resto. Y, en segundo lugar, porque en el mes de mayo EEUU ya había autorizado el empleo de sus armas en territorio ruso, en la zona de Járkov, incluidos los cohetes dirigidos HIMARS que tienen un alcance de 80 kilómetros, son muy efectivos, y han sido empleados ya numerosas veces contra objetivos dentro de las fronteras reconocidas de Rusia y no solo en la zona de Járkov.

La diferencia es solamente de alcance, que en el caso de los ATACMS puede llegar a los 160 o a los 300 kilómetros –según la versión de que se trate– y en el de los Storm Shadow hasta 500 Estos alcances pueden obligar a los rusos a retrasar sus centros logísticos en perjuicio de las líneas de abastecimiento y recuperación, y por tanto dificultar sus operaciones, pero no gravemente. Por otra parte, no hay duda de que su empleo está sujeto a ciertas restricciones y es altamente probable que Kiev tenga que negociar en cada caso los objetivos contra los que pueden emplearse. Por ejemplo, en ningún caso se van a poder utilizar –al menos por ahora– contra núcleos de población rusos o instalaciones civiles. De hecho, en principio se difundió que los ATACMS solo podrían usarse en la región de Kursk para resistir en el territorio ocupado allí por Ucrania. Su primer empleo contra un objetivo en la provincia de Bryansk parece desmentir esta limitación, pero también se podría considerar incluido dentro del objetivo señalado, ya que de esta provincia podrían provenir parte de los ataques contra las fuerzas ucranianas que aún controlan parte del territorio ruso. Menos aún se sabe de las limitaciones que Reino Unido haya podido fijar para el uso de los misiles británicos, pero en ambos casos la utilización que Kiev haga en los próximos días o semanas de la luz verde recibida dará una indicación más clara de hasta dónde pueden llegar.

Por parte de EEUU y Reino Unido se trata de dar un paso más en su política de reafirmar su apoyo incondicional a Ucrania, perdurable en el tiempo cuanto sea necesario, e incluso su intención de incrementarlo cualitativamente, con la vaga esperanza de que Rusia se agote o se disuada de continuar con la guerra a la vista de la firme voluntad occidental de no ceder. Y también para auxiliar a Ucrania en un momento bastante crítico para sus fuerzas en la zona de operaciones.

En este último propósito se inscribiría la segunda iniciativa estadounidense en pocos días, que es la entrega de minas antipersonas a Ucrania, para ayudar a detener el avance ruso ante su escasez de efectivos para hacerlo. Este es un armamento que se considera altamente inhumano y peligroso para la población civil, porque se dispersa en el terreno y su remoción es muy costosa y requiere mucho tiempo. Cada año, más de 20.000 personas mueren o quedan gravemente amputadas por este tipo de minas, un 80% civiles, incluidos niños que las encuentran jugando. En 1997, la Convención de Ottawa estableció un convenio para su prohibición total, al que se adhirieron más de las tres cuartas partes de los países del mundo, incluida Ucrania que, de acuerdo con su compromiso, no puede recibirlas ni utilizarlas, pero que muy probablemente lo va a hacer, porque si no EEUU –

que no es parte del Convenio– no se las daría. Rusia tampoco es signataria y ya ha sembrado minas antipersona en una buena parte de la zona de operaciones.

Aunque no suponga un gran cambio, Moscú considera el empleo de misiles occidentales en el territorio ruso reconocido, como la vulneración de una línea roja muy importante que cambiaría significativamente el carácter de la guerra. La tesis rusa es que estos misiles no podrían ser empleados por Ucrania sin el concurso de especialistas de los países de origen, que así se estarían involucrando directamente en el conflicto. Pero sobre todo lo consideran una escalada porque los países occidentales lo han hecho con esa intención. El mismo día que los misiles se emplearon por primera vez en este ámbito, el día número mil desde el inicio de la guerra, el presidente ruso, Vladimir Putin, aprobó una nueva doctrina para el empleo de las armas nucleares rusas en la que por primera vez se prevé su empleo para contrarrestar un ataque masivo o importante de un país que solo posea armas convencionales, pero esté respaldado por una potencia nuclear, algo que está formulado sin duda para el caso de Ucrania.

Los dirigentes rusos han señalado muchas veces con anterioridad sucesivas líneas rojas cuya vulneración significaría que la OTAN está involucrada directamente en la guerra, señalando que actuarían en consecuencia, e incluso amenazando con responder con armas nucleares, como la entrega de carros de combate, la entrega de aviones, las primeras veces que se han usado armas occidentales en territorio ruso... Los amigos de Ucrania las han ido ignorando una tras otra, y no ha sucedido nada. No obstante, comportamientos pasados no predeterminan comportamientos futuros.

Desde luego ni Putin ni la gente que lo rodea están locos y no van a emplear las armas nucleares, lo que los llevaría también a su propia destrucción...salvo que se encuentren entre la espada y la pared y no tengan alternativa, bien porque esté en riesgo el régimen y su propia supervivencia –para lo que tal vez solo se necesitaría que perdieran la guerra–, bien porque este amenazada la integridad de la Federación rusa, o incluso tal vez solamente porque puedan perder Crimea. Los dirigentes occidentales lo saben y no van a llegar tan lejos, o eso esperamos. Pero no se puede descartar que, en cualquier momento, por ejemplo por un accidente, el conflicto se sitúe fuera de control extendiéndose a otros países con consecuencias catastróficas.

Lo que es prácticamente seguro es que el empleo de los misiles estadounidenses o británicos contra objetivos en territorio ruso reconocido internacionalmente no va a cambiar el curso de la guerra, como no lo hicieron los carros de combate, ni lo están haciendo los aviones occidentales. En primer lugar, porque la cantidad de estos tipos de misiles que posee Ucrania es muy limitada, y sus proveedores tampoco están en condiciones de entregarles muchos más. De hecho, el gobierno británico ya ha suspendido la entrega de Storm Shadow. Y tampoco su potencia de fuego puede marcar diferencias más allá de un escenario local y limitado. El problema de Ucrania es la desproporción de efectivos militares, y eso no se soluciona con el lanzamiento de unas pocas docenas de misiles. Si se constata esto, y es difícil no hacerlo, la pregunta es inevitable: ¿para qué?

¿Creen los dirigentes políticos que han dado este paso que va a servir no digo ya para derrotar a Rusia, siquiera para disuadirla o incluso para que acuda a una negociación en una posición más débil? ¿Creen que un retraso en el avance ruso en Kursk va a impedir que continúe su progresión? ¿Creen que prolongar la guerra favorece a Ucrania? En definitiva: ¿creen de verdad que Ucrania puede derrotar a la primera potencia nuclear del mundo?

Porque si en realidad no lo creen, y podemos estar seguros de que sus Estados Mayores ya les habrán dicho varias veces que eso no es posible, ¿qué es lo que están haciendo y –sobre todo– para qué? A medida que pasa el tiempo la posición de Ucrania, en el campo de batalla o ante una previsible negociación, no es más fuerte, sino más débil, y no hay ninguna señal de que eso vaya a cambiar en el futuro.

A la luz de sus actuaciones anteriores, a algunos nos resulta poco creíble –por decirlo suavemente– que Washington o Londres estén apoyando a Ucrania por razones éticas o humanitarias, o para defender los valores de democracia, soberanía y libertad ante una agresión a un país soberano. Por el contrario, lo que parece es que les importa muy poco lo que le pase a Ucrania y la están sacrificando, prolongando inútilmente su sufrimiento, para favorecer sus intereses geopolíticos que no son otros que debilitar a Rusia y a la Unión Europea e impedir o retrasar por mucho tiempo un entendimiento entre ambos, que crearía un polo de poder muy inconveniente para el dúo anglosajón.

Es probable que cuando Donald Trump asuma de nuevo la presidencia, en enero, cumpla sus reiteradas declaraciones de que acabaría inmediatamente con la guerra. Tampoco lo hará porque tenga ningún cariño a Ucrania –que fue el origen de su segundo impeachment – ni a la paz –no la propiciará en Palestina–, sino por intereses propios, de su partido o lo que cree mejor para su país. En cualquier caso, si lo hace, tendrá un resultado positivo para Europa y también para Ucrania, incluso si la paz es injusta para ella. Pero también puede ser que Trump cambie de opinión o retrase su decisión, no sería la primera vez, solo lo sabremos cuando suceda. En cualquiera de los dos casos, los dirigentes europeos deberían plantearse si no deberían dejar de seguir acríticamente la política anglosajona, que está perjudicando gravemente a la UE y también al pueblo ucraniano, en lugar de repetir una y otra vez –por voluntarismo, por ignorancia o por demagogia – que Ucrania ganará la guerra.